MONA KASTEN

NĚŽNÉ SRDCE

ROMÁN

NĚŽNÉ
SRDCE

MONA KASTEN

NĚŽNÉ SRDCE

přeložila Hana Chyzy

Red

VAROVÁNÍ PŘED CITLIVÝM OBSAHEM

Milé čtenářky, milí čtenáři,
tato kniha obsahuje pasáže, které mohou vyvolat nepříjemné pocity.

Jedná se o:

Diogenův syndrom (patologické hromadění věcí), šikana v minulosti, psychické násilí v dřívějším vztahu, úzkostné poruchy, zmínka o zneužívání návykových látek a závislosti, sexuální obtěžování, nevěra.

Prosím, čtěte tuto knihu, jen pokud se na to cítíte.

© 2025 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Hana Chyzy, 2026
Cover © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8727-2

Pro všechny, kdo mají odvahu
zas a znovu překonávat sami sebe.

PLAYLIST

that way • Tate McRae

messier • Tate McRae

positions • Ariana Grande

Maroon • Taylor Swift

I Wanna Be Yours • Arctic Monkeys

Tidal Wave • Chase Atlantic

SLIDE • Chase Atlantic

Better Than This • Lauv

Me • Cardi B, Bruno Mars

Heartbreaker • Justin Bieber

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

ČÁST I

Mám slzy a smích na krajíčku
a neomezují se na určité city;
často pláču, když jsem šťastna,
a usmívám se, když je mi smutno.

ANNE BRONTË,
Dvojí život Heleny Grahamové
Překlad Alena Maxová

1

ASHLEY

Jestli jsem něco znala jako své boty, pak to byl pocit, že jsem na špatném místě. Přesně tak působil i Adam „Beast“ Sinclair, když stál u baru na mé terase a prohlížel si koktejly namíchané pro tento výjimečný večer. S lehce nakrčeným nosem zkoumal jemně zdobené sklenice. Ani to jsem mu nemohla mít za zlé. Ty drinky byly opravdu nezvyklé a svou modrou barvou většinu hostů odrazovaly. Jejich jiskřivá barva s jedlými třpytkami však perfektně ladila s mým novým albem, které dnes v noci vycházelo.

„Věř mi, že jsem se tvářila stejně, když mi ty koktejly ukázali poprvé,“ řekla jsem a postavila se vedle Beasta. Chladným pohledem si mě změřil od hlavy k patě.

Vlastně jsem ho moc neznala, asi jen tolik, jak se lidi v Hollywoodu ze stejné branže obvykle znávají, ale jeho pohrdavý pohled odpovídal jeho pověsti. Byl bubeníkem ve skupině Scarlet Luck, momentálně jedné z nejžádanějších kapel, a říká se o něm, že je prý chladný jako led a že není nic, co by ho přimělo alespoň trochu roztát. Když jsem se na něj usmála, zůstal jeho výraz nezměněný. Zdálo se, že svou bezvýraznost

dotáhl k dokonalosti. Ale mně to nevadilo. Stejně mi bylo dnes večer všechno jedno. Tak strašně jedno, jak jen to jde, když je člověk na vlastním večírku, kde nikoho pořádně nezná. Jen proto jsem se dál bavila s tímhle týpkem, kterého sem očividně donutila přijít jeho nahrávací společnost.

„Dokonce i jazyk ti to obarví namodro," řekla jsem a vyplázla na něj jazyk, načež se na mě Beast skepticky podíval.

„Jestli mě to má přesvědčit, abych tu věc zkusil, tak tvoje strategie moc slibně nevypadá," odpověděl a já jsem jen pokrčila rameny. Což nebyl dobrý nápad, protože jsem vzápětí zavrávorala a narazila přímo do baru, až sklenice stojící na něm zlověstně zacinkaly.

„Jejda," zamumlala jsem, když barman přisunul Beastovi po pultu jeho objednaný drink. Vzal si ho a pokývl na mě.

„Chceš si sednout?" zeptal se.

Rozzářila jsem se. Ten kluk se nakonec nezdál být tak špatný, jak všichni pořád tvrdili. Určitě má, hluboko pod vrstvou ledu, ukryté něžné srdce.

Když se Beast otočil a zamířil zpět do mého domu, klopýtala jsem za ním na vysokých podpatcích, které se s pokročilou hodinou zdály být stále vratší – a to i přesto, že jsem na vysokých podpatcích chodila už od svých dvanácti let. Byla jsem ráda, když jsme dorazili k pohovce, na níž seděl další člen skupiny Scarlet Luck.

Hrál nějakou hru na přenosné konzoli a já jsem si musela přiznat, že mu trochu závidím. Jak ráda bych všem tady ukázala, že mě jejich společnost zajímá stejně tak málo, jako je zajímá ta moje. Ale dnes jsem si předsevzala něco docela jiného. Dnešní večer měl symbolizovat moji schopnost. Schopnost, že se pořád ještě umím bavit. Že můžu být na sebe i na svůj úspěch hrdá, bez ohledu na to, komu by to mohlo vadit.

Bylo to už dávno, co jsem se naposledy pořádně odvázala. Protože pokaždé, když jsem byla někde na večírku, vypadala

skvěle, cítila se úžasně a začala si to užívat, ozval se mi v hlavě *jeho* hlas. Ale teď už ne. Přesně tohle jsem si pevně předsevzala. Proto jsem se dneska pořádně vyparádila, oblékla si nádherné šaty od kamaráda návrháře, nechala se nalíčit a učesat, abych vypadala přesně tak, jak mě většina lidí zná: jako superstar. Vlastně bych se měla cítit sexy. Báječně. Jako hlavní osoba dnešního večera. Ale bohužel tomu tak vůbec nebylo a pochybovala jsem, že se ještě někdy budu cítit svobodně a dobře. Bojovala jsem o to roky a někdy se mi to dařilo líp, jindy hůř. Teď spíš hůř.

„Ani tvůj kámoš nevypadá, že by byl z večírku zrovna nadšený," řekla jsem po chvíli Beastovi a pokývla směrem na jeho kolegu z kapely, jehož jméno jsem si už moc nepamatovala. Bylo to něco na B. Alespoň jsem si to myslela.

„Není to zrovna pařmen," ozval se Beastův hlas jakoby odněkud z dálky, zatímco jsem si prohlížela jeho kamaráda. Volný pletený svetr s dírami stejně jako jeho držení těla naznačovaly, že je hubený, blond vlasy měl rozcuchané, jako by si je předtím několikrát pročísl prsty. Zdál se být úplně mimo, pohroužený do hry, která zaměstnávala veškerou jeho pozornost.

Usrkla jsem si z koktejlu. „Tak to jsme na tom stejně," zamumlala jsem. „Nemám páru, co tady všichni chcete. Osobně znám sotva tři lidi."

Beast také upil a přitom mi neunikl jeho skeptický pohled. Měla jsem pocit, že toho musím říct víc.

„Chci říct, jasně že tebe znám. A taky vím, kdo je tady tvůj kámoš. Ale doopravdy neznám nikoho. Ani jednoho človíčka." Nechal moje slova chvíli působit a nakonec suše odpověděl: „Vítej v Hollywoodu."

Oba jsme dopili své nápoje a já jsem se ještě jednou rozhlédla po skromně vybaveném obývacím pokoji. Všichni ti lidé tady… jak ráda bych se z jejich přítomnosti radovala.

Jak ráda bych podobně jako někteří z nich tančila na jednom ze stolů, hlasitě a bezstarostně, a necítila tíhu, která mi jako kámen ležela na duši. A čím zoufaleji jsem si to přála, tím naštvanější jsem byla.

„Je to všechno v hajzlu." Teprve když se na mě Beast překvapeně podíval, uvědomila jsem si, že jsem to vyslovila nahlas, a ihned jsem se znovu rozhlédla kolem sebe. Jakmile by někdo z mého týmu zaslechl, že tady nahlas nadávám, měla bych kvůli tomu problémy. Když jsem nikoho z nich neviděla, otočila jsem se zpět k Beastovi. „Sorry."

Chtěla jsem ještě něco dodat, když se jeho kolega z kapely ujal slova. „Nadávání je v pohodě," řekl náhle a zvedl hlavu od konzoly. „Za to…"

Poprvé od chvíle, co jsem si k nim přisedla, se na mě podíval. Upřeně se na mě zadíval svýma zelenýma očima a zbytek věty, kterou nedokončil, se proměnil v podivné zachraptění. Prohlédl si mě od hlavy k patě, jen krátce, pak se mi znovu podíval do tváře, jako bych byla nějaká halucinace, a několikrát zamrkal. „Za to se nemusíš omlouvat," řekl nakonec.

Zdálo se, že mu pohled na mě vyrazil dech, a nějak mi to připadalo roztomilé. Než jsem se stačila ovládnout, zachichotala jsem se. „Fajn, tak beru tu omluvu zpátky."

„Krása," řekl. Měl příjemný hlas. Jemný a tichý, s irským přízvukem. A vůbec nepůsobil tak chladně jako nepřístupný Beast. Všechno na něm bylo srdečné: od pohledu v očích až po úsměv, který naznačoval koutky úst.

Když pak sklopil hlavu ke své hře a znovu se na mě podíval, a to celé několikrát zopakoval, naklonila jsem se nakonec k němu blíž. „Co to hraješ?"

„*Zaklínače*," odpověděl. Podal mi konzoli a zeptal se. „Chceš si to zkusit?"

Beast vedle mě se ostře nadechl. Beze slova vstal, asi aby uvolnil místo mezi námi. Pohotově jsem se přisunula blíž

k jeho kolegovi a přitáhla kolena na bílou pohovku. „Dobrá. Ale dřív, než svou nezkušeností znesvětím tvou konzoli, měla bych se tě možná ještě jednou zeptat na tvé jméno. Je to trapné, ale nějak mi uniklo." Slyšela jsem, jak se mi trochu zamotal jazyk, ale co, vždyť tohle je večírek. Takže smím pít. Stejně jako flirtovat s roztomilými muži, kteří se na mě tak zbožně dívají.

„Já jsem Logan Buckley. Kámoši mi říkají Buck," odpověděl a vtiskl mi do ruky své Nintendo Switch. Přitom se svými prsty lehce dotkl mých a mnou projelo lehké zachvění.

„Těší mě, já jsem Ashley. Přátelé mi říkají Ash," odpověděla jsem s úsměvem.

Když mi Logan úsměv oplatil, sevřel se mi na zlomek sekundy žaludek. Vypadalo to, že ten úsměv vychází přímo z jeho srdce, a když se na mě rozzářeně zadíval, projela mnou zvláštní touha. Takový nádherný pocit. Něco jako pohlazení. Málem bych byla zapomněla, že jsem něčeho takového ještě schopná.

V tu chvíli jsem se pevně rozhodla užít si toho dnes v noci mnohem víc.

LOGAN

Obvykle jsem večírky nesnášel.

Ty davy lidí, ten hluk a hlavně ty povrchní rozhovory, které stejně nikoho nezajímají. Teď jsem však svůj názor od základu změnil. Kvůli holce, která právě držela v ruce mou konzoli a absolvovala s Geraltem svůj pátý dostih. Tu hru jsem hrál už potřetí, rád jsem se totiž ztrácel ve světě Zaklínače, ale Ashley se víc zalíbil Geraltův kůň Plötze. Já jsem naopak našel zalíbení v Ashley. Normálně se nerad pouštím do rozhovorů

s cizími lidmi, ale v tomto případě stačil jediný pohled na její tvář a celkový vzhled, abych na chvíli zapomněl na všechny své výhrady.

Když jsem ji před necelou hodinou spatřil, doslova mi vyrazila dech. Stříbrné šaty lichotily její opálené kůži, která byla posetá třpytkami, a spolu s jejími tmavými vlasy mi v první chvíli připadala jako elfka z jiného světa. Bez legrace. Byla to její slova, která mě přiměla k tomu, abych s ní vůbec promluvil. Dala jasně najevo, jak málo chuti má být tady, na vlastní party, a že se jí to celé hnusí. Chápal jsem ji, protože jsem se často cítil úplně stejně, a proto jsem s kolegy z kapely chodil na tyhle hollywoodské večírky jenom zřídkakdy. Ale k této neznámé holce mě něco přitahovalo. Vlastně jsem neměl být tak překvapený, když jsem ji dnes uviděl, vždyť jsme se už dřív potkali na tom či onom předávání cen. Jenomže tam jsem se na ni nikdy pořádně nepodíval. Ne tak jako teď. Když člověk projde jen tak kolem, nevšimne si, kolik bolesti se skrývá v očích druhého. Nevidí, jak ten druhý zatíná pěsti, protože se zoufale brání vyslovit to, co se mu ve skutečnosti honí hlavou. A nevšimne si toho, jak osamělý může někdo vypadat, i když je obklopen bezpočtem lidí. To všechno, a ještě mnohem víc jsem vyčetl z Ashleyiny tváře, a vůbec z ní celé. Jen její osamělost se mezitím kamsi vytratila. Zatímco mačkala tlačítka na konzoli, jiskřily jí oči sebevědomím, a to se mi líbilo mnohem víc, než když se nejistě otáčela sem a tam ze strachu, že by mohla říct něco špatného.

„Ash?“ ozval se něčí hlas do hlasité hudby a Ashley okamžitě zvedla hlavu.

Před námi stál chlápek s tmavými vlasy, opálenou pokožkou a prošedivělými spánky. Měl na sobě oblek, který vypadal dost draze, bezobroučkové brýle a v ruce držel obrovskou kytici tmavě modrých růží naaranžovaných v černé krabici.

Ashley vytřeštila oči. Opile mi vrátila konzoli a vzala si od muže kytici.

„Právě dorazila," řekl zdvořile a odměřeně se na ni usmál. „Ještě jednou gratuluju." Krátce na ni pokývl a zmizel v davu.

Zamračeně jsem se za ním díval a pak se znovu otočil k Ashley. Najednou úplně zbledla a strnule zírala před sebe.

„Jsi v pohodě?" zeptal jsem se, ale zdálo se, že mě vůbec nevnímá. Místo toho vytáhla z kytice bílou kartičku a otevřela ji. Netuším, co na ní bylo napsáno, ale jakmile si ji přečetla, začala se jí třást ruka. Pokud jsem si ještě před chvílí myslel, že to, co se jí zrcadlí ve tváři, je pocit osamění a ztracenosti, pak jsem právě pochopil, že jsem se mýlil. V očích jí zela pouhopouhá prázdnota. Prázdnota a nevýslovná, hluboká bolest, mnohem intenzivnější než předtím.

„Ashley?" Nereagovala. Její pohled byl upřený na nějaký bod na podlaze a byla tak nepřítomná, že jsem dostal strach. Opatrně jsem se dotkl její paže. Podívala se na mě, jako by ji můj dotek vrátil zpátky do přítomnosti. Přitom se jí podezřele leskly oči.

„Promiň… promiň," vykoktala, vstala z pohovky a odpotácela se pryč. Ještě jsem stačil zahlédnout, jak si otírá tváře hřbetem ruky.

Do háje. To vůbec nebylo dobré. Sice jsem se situací, jako byla tato, neměl žádné zkušenosti, ale jedno mi bylo hned jasné: v žádném případě ji nemohu nechat v tomto stavu samotnou. Se sebezapřením jsem zastrčil konzoli do zadní kapsy kalhot a pospíchal za ní. Jen tak mimochodem jsem zaznamenal, že na mě volá Thorn, ale odbyl jsem ho mávnutím ruky. Ashley byla docela rychlá na to, že se na svých nebezpečně vysokých podpatcích přiopile potácela, přesto jsem ji dohnal na schodech vedoucích do horního patra. Když jsme dorazili nahoru, zahnula doleva a zmizela hned v první místnosti. Dveře zůstaly pootevřené. Váhal jsem. Ale pak se

zevnitř ozvalo hlasité cinknutí, krátce nato vzlykot, a to už jsem na nic nečekal. Proklouzl jsem úzkou škvírou a dveře za sebou zavřel. Hned nato jsem uviděl, odkud ten zvuk pocházel a co se zřejmě stalo: Ashley mrštila v koupelně s krabicí o zrcadlo a to po celé délce prasklo. Ashley tam stála, oběma rukama se opírala o umyvadlo a celá se chvěla.

Nebyl jsem si jistý, jestli si všimla, že jsem běžel za ní, tak jsem si odkašlal. Prudce se ke mně otočila. Po tvářích jí stékaly slzy, které jí rozmazaly make-up tak, že se jí pod očima vytvořily tmavé kruhy.

„Můžu ti nějak pomoct?" zeptal jsem se nejistě, protože jsem nevěděl, jestli mám vůbec právo se jí na něco takového ptát. Vždyť jsme se sotva znali.

Ashley chvíli přemýšlela. Jako mávnutím kouzelného proutku se jí ve tváři místo smutku objevil odhodlaný výraz. „Ano," řekla a setřela si rukama slzy z tváří a pod očima. „Vlastně ano."

Zpozorněl jsem. „Řekni mi co a já to zařídím."

Odkašlala si. Pak se napřímila, vrávoravou chůzí pomalu přešla přes koupelnu až ke mně. Skrze husté černé řasy se mi podívala do očí, přičemž byla díky svým vysokým podpatkům skoro stejně vysoká jako já. Zvedla ruce a položila mi je na hruď. Pomalu a lehce jimi přejela k mým ramenům, až mi z toho vyschlo v puse. Nakonec mi své ruce ovinula kolem krku.

„Setkání s tebou je zdaleka to nejlepší, co se mi dnes mohlo stát, Logane Buckley," pronesla tiše. Do tmavých očí se jí vrátila jiskra a mně se zrychlil puls. „Prosím, zpříjemni mi tenhle večer a dovol mi zapomenout na všechno to svinstvo kolem."

2

LOGAN

Na moment mě napadlo, jestli jsem se náhodou nepřeslechl. Můj mozek totiž občas chápe dost pomalu. Když mě Ashley začala prsty hladit po šíji až k vlasům a pohledem spočinula na mých rtech, zaplavila mě horkost, která mi vystřelila do tváří a do celého těla.

Člověk by musel mít opravdu hodně dlouhé vedení, aby si její chování špatně vyložil. Byl jsem jejíma očima, z nichž najednou vyprchaly předchozí rozbouřené emoce, jako hypnotizovaný. V jejich tmavě hnědé barvě se zračila čirá touha. Touha po… ano, po čem vlastně? Opravdu toužila po mně? Nebo se spíš snažila odvést svou pozornost od odesílatele těch květin?

Bohužel se zdálo, že mému tělu je to jedno. Automaticky jsem se oddal jejímu doteku a položil jí jednu ruku na pas. Látka jejích šatů byla chladivá a jemná na dotek a připomínala mi tekuté stříbro. Pocítil jsem náhlé, podivné nutkání ji roztrhnout.

„Nevím, jestli je to dobrý nápad," zamumlal jsem, když mi jednou rukou přejela přes rameno až k hrudníku, zatímco

druhou mě hladila za krkem. Ó, v tomhle byla fakt dobrá. Dokonce velmi dobrá. Kvůli jejím dotekům jsem vůbec nebyl schopný jasně myslet.

„Ale ano, já myslím, že je to velmi dobrý nápad." Rty se jí třpytily ve světle koupelny, stejně jako její nahá ramena i dekolt. Přerývaně jsem vydechl. Něco takového, jako tohle tady, jsem nedělal často, neměl jsem nic takového ve zvyku. Jen málokdy mě nějaká holka přitahovala, a když už, tak se většinou zajímala o něco jiného než já.

„Proč?" Nebyl jsem si jistý, jestli pochopila, co jsem svou otázkou myslel.

Dál se mi dívala očí. „Protože jsi mi dovolil sprostě nadávat, i když mi jinak všichni říkají, abych si dávala pozor na to, co říkám, a na svou image. Protože jsi byl jediný, s kým jsem se dnes večer cítila dobře. Protože bych tě právě teď strašně ráda políbila."

Srdce jsem cítil až v krku, když jsem jí položil ruku na záda. Jako omámený jsem si ji přitáhl k sobě. Všechny důvody, proč tohle tady s největší pravděpodobností nebyl dobrý nápad, najednou ustoupily do pozadí. Ashleyina přítomnost byla tak podmanivá, že pro žádné pochyby už nezbylo místo. Její slova mi zněla v hlavě jako ozvěna.

Chtěla mě políbit.

Já jsem chtěl políbit ji.

Na to existovala jediná odpověď.

„Dobře," řekl jsem tak ochraptěle, že jsem nevěděl, jestli mi vůbec rozuměla. Ale další slova už asi byla úplně zbytečná, protože mé tělo si dělalo, co samo uznalo za vhodné.

Nevěděl jsem, kdo koho políbil jako první, ale najednou se to stalo. Svojí druhou rukou jsem ji chytil za tvář a zaklonil jí hlavu, abych se lépe dostal k jejím rtům. Ashleyin vzdech mi zněl v uších jako líbezná melodie a tělem mi projela vlna vzrušení. Ashley mi zajela prsty do vlasů a přitáhla si mě k sobě

ještě blíž, i když se naše jazyky už proplétaly. Druhou rukou mě hladila po zádech, přes lopatky a pokračovala dolů. Pevně mě chytla za zadek, já jsem zasténal a přitiskl se k ní. Ashley zavrávorala a narazila zády do umyvadla. Na chvíli se odtrhla od mých úst a já jsem jí pomohl posadit se na lesklý mramorový povrch. Ashley roztáhla nohy a znovu si mě k sobě přitáhla. Naše polibky nebyly něžné, byly divoké a bouřlivé a já jsem v džínách ucítil své vzrušení. Ashley se mě dotýkala všude. Třela se o mě, když jsem jí přitiskl svá ústa ke krku a začal tam sát.

„Kousni mě," zašeptala. Splnil jsem jí přání a kousl ji.

Její tiché zakňučení pro mě bylo nebezpečné. Najednou jsem měl sto chutí splnit jí toho ještě mnohem víc. V tu chvíli bych pro ni byl pravděpodobně udělal cokoli.

Najednou mi vklouzla rukama pod svetr i pod tričko a vyhrnula mi je nahoru. Ochotně jsem zvedl paže a dovolil jí, aby mě svlékla. Moje prsty tančily po její pokožce, plné touhy se dostaly až pod tenká ramínka čarokrásných šatů a odsunuly je stranou, takže horní část látky sklouzla dolů a odhalila spoustu, spoustu nahé kůže. Prudce jsem se nadechl a letmo ji políbil.

„Jsi zatraceně krásná," zamumlal jsem.

A znovu jsem ji políbil na krk.

Na klíční kost.

Na prsa.

Ashley se opřela o lokty, a když jsem se na chvíli podíval vzhůru, měla zavřené oči a tvář plnou rozkoše. To, co jsem viděl, se mi líbilo víc než cokoli jiného. A to, jak teď vypadala, byla moje zásluha. Vypadala šťastně. Nadšeně. Plná života. Bože, jak opojný byl pohled na ni.

Znovu jsem se věnoval její nahé kůži a vychutnával si její tiché sténání. Její žádostivé doteky. Způsob, jakým vyslovovala moje jméno. Ještě nikdo nevyslovil mé jméno takovým

způsobem, s takovou dychtivostí a upřímnou touhou. V hrudi jsem pocítil zvláštní stesk.

Po chvíli si vzala moji tvář do dlaní a políbila mě. Tak vášnivě, že se mi z toho podlomila kolena. Když jsem na sobě ucítil její nahou kůži, měl jsem pocit, že se vznáším… a najednou sklouzla rukama k mým kalhotám.

Když mi začala rozepínat řemen, bylo to, jako by mě někdo polil ledovou vodou. Odtáhl jsem se od ní a chytil ji za ruce. Několikrát jsem se nadechl a vydechl a trochu se vzpamatoval.

„To nejde, Ash," vyhrkl jsem zastřeným hlasem.

Ashley ztěžka polkla a roztouženě se na mě podívala. Proboha, ještě nikdy jsem se necítil mizerněji než v tu chvíli. Podívala se dolů na své poloobnažené tělo, kterého jsem se ještě před chvílí nemohl nabažit.

„Dobře," zašeptala. A po chvilce dodala: „Udělala jsem něco špatně?"

Okamžitě jsem zavrtěl hlavou. „Ne. Ne, vůbec ne."

Bylo několik důvodů, proč jsem přestal, a nevěděl jsem, jak jí to vysvětlit. Především to nebylo správné. Vlastně to bylo dokonce zatraceně špatné rozhodnutí. Až se zítra probudí a bude střízlivá, určitě si to taky uvědomí. Přesto jsem se k ní znovu sklonil, políbil ji na tvář a pak na koutek úst. Měla zamlžený pohled a zároveň se jí mezi obočím vytvořila drobná vráska nepochopení.

„Tak nějak nechápu, co vlastně chceš. Vysíláš docela protichůdné signály," zamumlala a já jsem se bezhlasně zasmál.

„Promiň, já nerad. Jenomže…," zapomněl jsem, co jsem chtěl říct, protože se na mě pořád tak roztouženě dívala a nutkání znovu ji políbit bylo až příliš silné.

Trpělivě se na mě podívala. „Prosím, zkus mi to vysvětlit."

Přikývl jsem, pokusil se uklidnit a nakonec jsem se odhodlal. „Tak za prvé, nechci zneužívat tvého stavu," odpověděl

jsem. Palcem jsem jí přejel po žebrech a vytáhl ramínka šatů zpět nahoru, až látka zase seděla na svém místě. Neměl jsem to vůbec nechat dojít tak daleko. Ale ty šaty. Ty prokleté šaty mě úplně připravily o rozum.

„A co když chci, abys mě zneužil?"

Polkl jsem. Pořád ještě byla tak blízko a naše těla se dotýkala na několika místech. Cítil jsem chvění a nedokázal jsem ji pustit. Prostě to nešlo. V tu chvíli bych byl udělal téměř cokoli, abych ji učinil šťastnou, i když jsem si uvědomoval, jak zvrácené to je.

Ashley mi to oplatila a nepřestávala mě hladit, stejně jako já jsem nemohl přestat hladit ji v pase. Rukou mi přejela po břiše až nahoru ke krku. Pak se předklonila a já jsem ucítil její dech. Jazykem mi přejela po hrdle a jemně mě kousla. Ztěžka jsem se nadechl. Bože, to bylo tak příjemné. Lepší než cokoli jiného. Už zase jsem nedokázal jasně myslet. Nechtěl jsem ji zneužít, ale ani jsem nebyl žádný svatoušek.

Znovu jsem se sklonil a políbil ji. Když jsem jí vsunul jazyk do úst, cítil jsem se jako opilý, i když jsem byl úplně střízlivý. Chytil jsem ji za boky a přitáhl si ji k sobě. Přitiskl jsem se k ní a Ashley zalapala po dechu. Znovu mě kousla, tentokrát do spodního rtu, a já jsem zasténal bolestí. Nikdy předtím mě nikdo takhle nelíbal. Bylo to neskutečně majetnické a ohromující zároveň; chtěl jsem víc a současně jsem se toho bál, protože to bylo tak intenzivní.

„Dělej si se mnou, co chceš. Je mi to jedno," zašeptala.

Tak to teda ne.

Vzal jsem její tvář do dlaní a pevně se na ni zadíval. Ashley zavrávorala. Jediné, co ji drželo ve vzpřímené poloze, bylo moje tělo. Znovu jsem si uvědomil, jak špatné je to, co právě děláme. Opravdu, nešlo to, bez ohledu na to, jak hezké to bylo.

„Ale mně to není jedno."

Chytla mě za paže a pevně se jich držela. „Jsi milý. Až moc. Já…," zamrkala a v očích se jí něco zablýsklo. „Co bylo to za druhé?"

Taky jsem zamrkal. „Cože?"

„Řekl jsi za prvé, ale to za druhé jsi vynechal. Co je ten druhý důvod?"

Ach jo.

Zatraceně.

Vlastně jsem s tím nechtěl vůbec začínat, ale ona se na mě tázavě podívala a po tom, co jsme spolu právě dělali, jsem jí dlužil odpověď. Takže asi nastal ten správný okamžik.

„Já…", začal jsem, ale hlas mi selhal, protože se mě pořád ještě dotýkala, jako by se chystala mi v příští vteřině strhnout z těla zbytek oblečení. Musel jsem se ovládnout a soustředit se. Zasloužila si, abych k ní byl upřímný. A já jsem si zase zasloužil někoho, kdo mě opravdu chce, a ne jenom využívá situace, kdy jsem zrovna k mání.

„A za druhé, nebudu s tebou spát, protože si svoje poprvé představuju trochu jinak."

Ashley nevěřícně zamrkala. Pak otevřela ústa. Ale místo slov z nich vyšlo něco jiného.

Ashley Cruzová se zakuckala a pozvracela mě.

3

ASHLEY

Tento večer se zapíše do kroniky trapasů. Už se mi stalo několik nepříjemných věcí, ale tahle předčila zdaleka všechny.

Už dobrou půlhodinu jsem klečela u záchodové mísy a zvracela modré koktejly se třpytkami, což bylo stejně nechutné, jak to zní. Logan mi jednou rukou držel vlasy dál od obličeje a druhou mě hladil po zádech.

„Bože, já snad umřu," zasténala jsem, když jsem překonala další křeč.

„To nedovolím."

Na to, že jsem ho pozvracela, byl ke mně překvapivě milý. Něco takového jsem neznala. Ne že bych bývala v posledních letech zvlášť často opilá – vlastně jsem pila jen výjimečně –, ale nečekala jsem, že u mě zůstane, když jsem ho takto zaskočila, zatímco jsme si to spolu rozdávali.

„Mrzí mě to," řekla jsem a v očích se mi znovu objevily slzy. V tu chvíli bych se byla nejraději propadla do země, tak strašně jsem se za sebe styděla. K tomu všemu jsem tam někde uvnitř stále měla pocit, že mě každou chvíli potrestá. Možná že jenom čekal na okamžik, až se trochu

vzpamatuji. Pak teprve mě zcela jistě poníží. „Tak strašně mě to mrzí."

„To je v pohodě. To se může stát každému."

Opřela jsem se čelem o chladné záchodové prkénko a čekala na další nesnesitelnou žaludeční křeč, když vtom jsem zaslechla, jak se za námi otevírají dveře.

„Tady jsi! Člověče, všude tě hledám…," spustil nějaký hluboký hlas. A pak zaklel. „Jste v pohodě?"

„Jo, jsme. Poslyš, teď se to fakt nehodí."

„Jasně, šéfe," odpověděl hlas a dveře se opět zavřely.

„Hned se vrátím," řekl mi Logan přímo do ucha. Na chvíli zmizel, slyšela jsem tiché cvaknutí, a pak ucítila jeho dotek na rameni. „Tak jsem tady."

„Kdo to byl?" zasténala jsem, zvedla hlavu a podívala se na něj. Usmíval se stejně mile a upřímně jako předtím, ale už ne tolik zářivě.

„To byl Hunt. Neboj, on ví, kdy má držet jazyk za zuby."

Mně to bylo stejně všechno jedno. Ať sem klidně všichni přijdou podívat na mé selhání. Zmocnila se mě podivná lhostejnost. Dobře jsem ten pocit znala. Ráda jsem se v něm ztrácela ve chvílích, kdy toho na mě bylo příliš.

„Už je to lepší?" zeptal se Logan.

Soustředila jsem se na svůj žaludek a pomaloučku přikývla. I při tak mírném pohybu se mi zatočila hlava.

„Dobře. Tak pojď," řekl Logan a pomohl mi vstát. Zavřel víko od záchodu a posadil mě na něj. Chvíli počkal, aby se ujistil, že zvládnu sedět bez pomoci, a přešel k umyvadlu, u něhož pořád ještě ležely rozházené květiny od Bena. Přimhouřenýma očima jsem na ně zamžourala.

Ani dnes mě nenechá na pokoji a pokračuje v těch svých nechutných psychohrátkách, i když už je to dávno, co jsme se rozešli. Jako by to všechno, co jsem si kvůli němu prožila, nestačilo.

V mém zorném poli se znovu objevil Logan. S mokrou žínkou v ruce.

„Můžu?“ zeptal se a ukázal mi na obličej.

Večírek dole byl, soudě dle hlasité hudby, ještě v plném proudu, ale já jsem už neměla chuť se tam vracet. Všichni určitě najdou cestu ven sami. Proto jsem přikývla a dovolila Loganovi, aby mi umyl tvář. Když mi z ní stíral make-up, slzy i pot, zavřela jsem oči a vychutnávala si chladivou látku na své kůži. Logan nikam nepospíchal, a když skončil, pečlivě si prohlížel své dílo. Zdálo se, že mi na tváři zůstalo několik drobných nečistot, protože mi rožkem žínky znovu opatrně otřel tvář a místo pod očima. Pak spokojeně vstal. Přešel k bezbariérové sprše na druhé straně koupelny a pustil z menší sprchové hlavice vodu. Pak se vrátil a podal mi ruku.

Bez přemýšlení jsem ji uchopila. Když jsem se postavila, byla jsem ráda, že mě podpírá. Zavedl mě ke sprše a tam jsme zůstali stát. Logan se na mě nesměle podíval.

„Ehm, máš něco i na šatech,“ řekl a pokývl tím směrem.

Zatímco jsem se ještě před chvílí nemohla dočkat, až mě svlékne, bylo mi to teď trapné. Logan si toho zřejmě všiml a otočil se ke zdi. Svlékla jsem se, a když jsem na šatech uviděla ty skvrny, znechuceně jsem se ušklíbla. Odvrátila jsem se od nich a rychle vlezla do sprchy. Třesoucíma rukama jsem se namydlila a osprchovala. Když jsem byla hotová, vystrčila jsem hlavu ze sprchy a odkašlala si. Logan mi podal osušku a dál upřeně hleděl na zeď. Zabalila jsem se do ní, zatímco se Logan sehnul, aby mi podal své tričko, které jsem mu předtím svlékla. Váhavě jsem si ho od něj vzala.

„Vadilo by ti, kdybych se taky rychle osprchoval?“ zeptal se nečekaně.

Bože. Samozřejmě že se musel osprchovat. Po tom incidentu se jenom provizorně otřel jedním z mých ručníků,

zatímco já jsem pospíchala k záchodu. Takže sprchu potřeboval pravděpodobně mnohem víc než já.

„Samozřejmě že nevadilo." Rychle jsem se osušila, oblékla si jeho tričko a vyšla ze sprchy. „Sprcha je volná."

„Díky."

Když si rozepínal pásek, vystřelila mi do tváří horkost. Pohotově jsem se otočila. Teď jsem to byla já, kdo zíral do zdi, zatímco jsem za sebou slyšela šustění látky. Logan pustil vodu, já jsem zavřela oči a opřela se o studené dlaždice. Ještě pořád se mi točila hlava. Jediné, po čem jsem v tu chvíli toužila, byla postel. Ale nejdřív jsem se musela zbavit té pachuti v ústech. Opatrně jsem přistoupila k umyvadlu, vzala si zubní kartáček a co nejrychleji si vyčistila zuby. Můj odraz v zrcadle byl kvůli prasklinám rozdělený na několik kousků. Sklonila jsem hlavu a podívala se na modré růže a kartičku, která vyklouzla z kytice. Pomalu jsem ji vzala do ruky a prohlížela si rovná, rukou psaná písmena.

Doufám, že dnes na mě budeš myslet. Ostatně, ty písničky vznikly jenom díky mně.

– Menace

Zatímco jsem si ty řádky už poněkolikáté pročítala, znovu se mi roztřásla ruka. Bylo to směšné, že se podepsal svým uměleckým pseudonymem, přestože jsem ho tak nikdy neoslovovala. Ale vlastně by mě to nemělo překvapovat. Byla jsem si jistá, že Ben chtěl, aby si tuto kartičku přečetli i ti druzí na mojí oslavě a aby přesně věděli, kdo mi ty květiny poslal. Byl to jeho způsob, jak mi dělat ze života peklo. I po všech těch letech.

Nesnášela jsem ten pocit, že má nade mnou takovou moc. I když jsem se nechtěla třást, brečet nebo se kvůli němu přestat ovládat, stejně jsem to dělala. Bez ohledu na to, jak moc

jsem se tomu bránila. Objevil se pokaždé, když jsem si myslela, že jsem dosáhla dalšího milníku ve své kariéře, a připomněl mi, že stačí málo a zničí mi jméno.

Byla jsem tak ponořená do vlastních myšlenek, že jsem sebou leknutím trhla, když se za mnou objevil Logan. Z vlasů mu stékala voda, po nahém trupu až dolů k ručníku, který si omotal kolem boků. Byla jsem pořád ještě poměrně opilá. A pohled na jeho tělo ve mně znovu probudil touhu ztratit se v jeho polibcích. Rychle jsem se podívala na kartičku a touha se rozplynula stejně rychle, jako se objevila.

„Ten hajzl," zavrčela jsem.

Vnímala jsem Loganovu přítomnost za svými zády tak intenzivně, jako by mi znovu položil ruce na boky. „To s tím nadáváním sis zapamatovala dobře."

„Jo, učím se poměrně rychle," přejela jsem si frustrovaně prsty po čele. Zmačkala jsem kartičku a vyhodila ji do koše. Pak jsem začala sbírat ty nechutné růže. Přitom jsem znovu zavrávorala a Logan mě pohotově zachytil.

„Nech to, já to udělám."

Zatvrzele jsem zavrtěla hlavou. Tohle byl můj úkol. Nechtěla jsem mu bránit v tom, aby mi pomáhal, ale nehodlala jsem odejít z koupelny, dokud neodklidím sebemenší stopu, která by mi připomínala Bena. Logan to zřejmě pochopil, protože mi začal pomáhat a házet do koše jednu růži za druhou. Teprve když jsme všechny sesbírali, vyšli jsme z koupelny.

Nezdálo se, že by kromě nás byl v horním patře ještě někdo jiný, a já jsem byla ráda, když jsme zahnuli doleva a zamířili ke dvojím úzkým, bílým dveřím zapuštěným do zdi. Otevřela jsem je.

„Tady jsou pračka se sušičkou," vysvětlila jsem, vzala gel na praní a nalila trochu do pračky. I Logan vhodil dovnitř své věci. Pásek, mobil a peněženku, které vytáhl z kalhot, odložil stranou. Když se pračka rozběhla, obrátil se ke mně.

„Tak a teď mi ukaž svou ložnici," vyzval mě.

Nechápavě jsem se na něj podívala a on se začervenal.

„Měla by sis radši lehnout," upřesnil. „A možná mi předtím půjčit něco na sebe, pokud tady něco máš, dokud nebude prádlo hotové."

Rychle jsem se otočila a naznačila mu, aby šel za mnou, a přitom se opírala jednou rukou o stěnu. Následující pokoj vpravo byla moje ložnice. Když jsme vstoupili dovnitř, ve skrytu duše jsem doufala, že se tam nebude povalovat nic trapného, ale na druhou stranu to bylo po dnešním večeru beztak úplně jedno. Pravděpodobně jsme už stejně překročili určitou hranici a už nebylo cesty zpět – a tedy žádný důvod se stydět. Můj rozum to sice pochopil, ale druhou část mého já zaměstnávaly myšlenky na to, co si o mně Logan po celé té příhodě asi myslí. Líbilo se mi, s jakou úctou se na mě předtím díval. Tak silná jsem se necítila už snad celou věčnost. Ale ten okamžik pominul a jediné, co ke mně po tomto večeru bude cítit, bude odpor. Tím jsem si byla naprosto jistá. Proto asi bude nejlepší to celé rychle ukončit.

Šla jsem do šatny nacházející se hned vedle, prohrabávala zásuvku se sportovním oblečením a snažila se najít nějaké tepláky, které by mu alespoň trochu padly. Když jsem se vrátila do svého pokoje, zrovna si prohlížel abstraktní obrazy na stěně, které jsem dostala darem.

„Tady," řekla jsem a podala mu tepláky.

Poděkoval mi nesmělým úsměvem – a nechal ručník, který měl omotaný kolem boků, sklouznout na zem. Rychle jsem se od něj odvrátila. „A teď," řekl Logan, „šup do postele."

Když jsem se k němu znovu otočila, nevěděla jsem, jestli se mám smát, nebo brečet, protože mu moje šedé tepláky slušely víc než mně. Přistoupil k mé obrovské posteli a sundal z ní dekorativní polštáře, jako by v tom měl dlouholetou

praxi. Odhrnul přikrývku a vyzývavě mi pokynul. Poslušně jsem se dopotácela k posteli, lehla si a zachumlala se do polštářů. Logan mě přikryl a pak na moment zaváhal. Opatrně jsem zvedla ruku. Prostě jsem nemohla jinak.

Pomalu jsem mu odhrnula vlhký pramen vlasů z čela. „Kéž by ses na mě díval stejně jako předtím."

„Tím ‚jako předtím' myslíš, jak mi skoro vypadly oči z důlků?"

Přikývla jsem a on se srdečně rozesmál, načež jsem se usmála i já. Posunula jsem se o kousek stranou. Nebyla to přímá výzva, přesto ji Logan po několika vteřinách následoval, a mnou znovu projelo to příjemné zachvění.

„Tenhle večer měl být skvělý," řekla jsem, když si lehl na druhý polštář, podložil si hlavu rukou a zadíval se na mě.

„Už předtím jsi říkala, že ti všichni tam dole lezou na nervy. A pak přišla ta kytice ze samotného pekla."

Polkla jsem knedlík, který se mi udělal v krku, a začala si pohrávat s přikrývkou. „Jo, a nezapomeňme na moje velké finále v koupelně."

Logan se znovu tiše zasmál. Pak mi prsty nadzvedl bradu a přiměl mě, abych se mu podívala do očí. A zase ten jeho srdečný pohled plný úcty. Naklonil se ke mně a letmo mě políbil. Docela mě tím vyvedl z míry. Udělala jsem něco strašně nechutného, kvůli čemu se musel osprchovat. Přesto mě políbil, uložil do postele a postaral se o mě. Cítila jsem, jak se mi dojetím sevřelo hrdlo, a zavřela jsem oči.

„Mrzí mě, že ten večer nedopadl podle tvých představ," zašeptal Logan a pohladil mě po vlasech.

Doufala jsem, že nezpozoroval slzy v mých očích.

„Děkuju, že tady zůstaneš se mnou," řekla jsem rozechvělým hlasem.

Logan mě nepřestával hladit po vlasech. „Jsem tady s tebou rád."

Přitulila jsem se k němu a přetáhla přes nás oba přikrývku. Víc už jsme si toho v ten večer neřekli. Díky teplu, které vyzařoval, a jeho něžnému hlazení jsem o chvíli později usnula.

4

ASHLEY

Když jsem se probudila, rozmrzele jsem zasténala, protože mi neskutečně třeštila hlava. Chvíli mi trvalo, než jsem byla schopná otevřít oči. A když se mi to podařilo, leknutím jsem sebou trhla.

Na okraji mojí postele seděl… nějaký kluk. Několikrát jsem nevěřícně zamrkala.

„Dobré ráno, sluníčko," řekl a podal mi sklenici s vodou.

Mlčky jsem na něj zírala. Byl nahý od pasu nahoru, blond vlasy měl rozcuchané a na tváři tu a tam nějakou třpytku. Přesněji řečeno to byly modro-stříbrné třpytky, na které jsem si vzpomínala jen matně. Byly to třpytky, jež vybrala moje stylistka Isabelle jako doplněk k šatům na večírek konaný při příležitosti vydání mého nového alba.

Znovu jsem zamrkala.

Na mé posteli seděl polonahý mužský. Zdálo se, že tady strávil noc. Se mnou.

Snažila jsem se rozpomenout. Včera večer mě ta party dost otrávila, protože na ni pozvali jen lidi, které jsem příliš

neznala. Takže jsem asi vypila víc koktejlů, než bylo zdrávo. Ale víc jsem si toho už nepamatovala.

„Bohužel už musím jít," řekl ten cizí kluk. Nemohla jsem si vybavit, odkud ho znám. Myslím, že jsem ho už párkrát zahlédla na červeném koberci.

Posadila jsem se, ale bolest v hlavě tak silně pulzovala, až se mi na chvíli zatmělo před očima. Frustrovaně jsem si promnula čelo.

„Tady, napij se."

Vzala jsem si od něj sklenici a napila se. Měla jsem žaludek jako na vodě, ale přemohla jsem se a vypila polovinu jejího obsahu. Pak jsem přehodila nohy přes okraj postele. Překvapeně jsem se na sebe podívala. Měla jsem na sobě cizí černé tričko s několika dírkami na lemu. Uvědomila jsem si, že voní po něm. Stejně jako moje postel – kořenitě a příjemně.

„Já… ehm," nevěděla jsem, jak začít, a rozpačitě si pohrávala s lemem trička. „Dovol, abych to tady rychle…"

Jen nedbale mávl rukou. Vstal a přistoupil k mému toaletnímu stolku. Přes židli visel přehozený černý svetr, který si oblékl. „Můžeš mi to vrátit někdy jindy."

Přikývla jsem, i když jsem netušila, jak a kdy by k tomu mělo dojít. Jako by mi četl myšlenky, sehnul se ke stolku a vzal si konturku na oči, která na něm ležela. Pak sáhl po krabičce kapesníků, jeden z ní vytáhl a něco na něj načmáral. „Tady je moje číslo. Můžeš mi kdykoli zavolat. I když budeš jenom potřebovat někoho, u koho si můžeš od plic zanadávat."

Vůbec jsem nechápala, o čem to mluví, ale přikývla jsem, protože jsem nevěděla, jak jinak na to zareagovat. Pak otevřel dveře a já jsem ho šla s tepající hlavou a překvapivě plným močovým měchýřem vyprovodit. Kousek před schodištěm jsem zaslechla nějaké hlasy. Podívala jsem se dolů – a ztuhla jako solný sloup.

Dala jsem si několik kousků skládačky dohromady a hned mi došlo, odkud toho cizího kluka vlastně znám.

Je členem Scarlet Luck. Jedné z nejznámějších kapel na světě. Dole stáli totiž jeho tři kolegové, a proto jsem hned věděla, kam ho zařadit.

Jasper Thorn, frontman s těmi nejvýstřednějšími ohozy a úsměvem, při němž roztávala i ta nejchladnější srdce.

Adam „Beast" Sinclair, nepřístupný bubeník s kamenným výrazem ve tváři, kterého nebylo možné potkat v ničem jiném než v obleku.

Basista Cillian Hunt, který se svým zjizveným bledým obličejem a propadlými tvářemi působil vždycky dost děsivě, což umocňovaly divoké fámy, které o něm kolovaly.

Šokovaně jsem se podívala na kluka vedle mě, s nímž jsem strávila noc. Byl to Logan Buckley, kytarista kapely, který se lidem spíše vyhýbal a raději hrál na své kapesní konzoli hry, a to i na veřejných akcích, a obecně byl považován za spíše zdrženlivého podivína. Jenže teď zdrženlivý rozhodně nebyl. Sklonil se ke mně a zašeptal mi do ucha.

„Neboj, o včerejší noci neřekneme nikomu ani slovo. Hunt je fakt diskrétní."

Neměla jsem ani páru o tom, co tím myslí. Tak jsem zase jen přikývla a zamumlala: „Dobře."

„Opravdu mě moc těšilo, Ash." Zdálo se, že chce ještě něco dodat, ale podíval se na své přátele, kterým zřejmě začala docházet trpělivost.

Kluci z kapely na nás pořád ještě zírali a můj instinkt zavelel k útěku. Mechanicky jsem zvedla ruku, otočila se a zmizela tak rychle, že jsem málem zakopla o vlastní nohy. Vběhla jsem do koupelny a zamkla za sebou dveře. Opřela jsem se o ně hlavou a přemýšlela, co se včera v noci kčertu asi tak mohlo stát.

LOGAN

Když jsem hrál nějakou hru, pro kterou jsem se dokázal nadchnout, ponořil jsem se do ní natolik, že jsem vytěsnil všechno kolem sebe. Najednou jsem nebyl Logan Buckley, kytarista a zpěvák skupiny Scarlet Luck, nýbrž vrah na lovu obětí. Zaklínač s důležitým úkolem. Přeživší, který se snaží prokousat v postapokalyptickém světě proti zombie. Když jsem našel něco, co mě nadchlo, stal jsem se na tom závislý. Tak to bylo s hudbou. I s hrami. A teď… teď to tak bylo s Ashley Cruzovou. Což bohužel nebylo vůbec dobré.

Pořád jsem měl před sebou ten ztracený pohled v jejích očích. To, jak se zoufale pokouší zadržet slzy, protože jí zřejmě někdo namluvil, že je lepší nebrečet. Myslel jsem na to, jak mrštila tou krabicí s kytkami proti zrcadlu a jak zoufale se snažila skrýt, že se cítí mizerně. A nakonec jsem myslel na to, jak usnula a přitom si tiše, odevzdaně povzdechla, jako by v mé náruči našla kýžený klid. Ale šlo o jednu jedinou noc. A mně bylo jasné, že bych na ní neměl příliš lpět.

Bylo více než očividné, že Ashley chtěla něco jiného než já. Prozradily mi to květiny, které dostala, stejně jako její pláč, který s tím nějak souvisel, a taky to, jak si přála, abych jí pomohl přijít na jiné myšlenky. I její mlčení, když se ráno probudila, bylo víc než výmluvné. Za poslední týden a půl jsem se na svůj mobil podíval nejméně dvěstěkrát za den, ale po zprávě nebo zavolání od neznámého čísla ani stopa.

Bohužel jsem se vzpomínek na ni, na náš společný večer, nedokázal zbavit. Neustále mě pronásledovaly. Pořád jsem myslel na to, jak mě líbala, jak klouzala svýma rukama po mém těle, a na všechno, co přišlo potom. Myslel jsem na to, jak mi poděkovala za to, co jsem považoval za samozřejmost, a pořád jsem nechápal, kdo jí dal ten pocit, že není dost dobrá.

Je zvláštní, jak moc dokáže jedna jediná noc s člověkem zamávat. I když Ashley na to všechno zřejmě už dávno zapomněla. Napadlo mě, jestli se pořád ještě bojí, že všem řeknu o tom, co se tu noc odehrálo. Jestli se kvůli tomu všemu cítí trapně. Rád bych dostal možnost ji znovu ujistit, že já jsem v tomto ohledu v pohodě, že si nemusí připadat trapně. Ale respektoval jsem její přání, stejně jako ona tu noc respektovala mě, a snažil jsem se s celou situací smířit. Až do dne, kdy jsme zrovna zkoušeli na večírek, který se měl konat kvůli vydání našeho alba, a naše manažerka Leah vtrhla dovnitř a seřvala Thorna.

„Management Ashley Cruzové mi dneska oznámil, že zpěvačka nechce na předávání cen Teen Flame Awards sedět ve vaší blízkosti. A mě napadá jenom jeden dobrý důvod, proč to ta holka požaduje. Proboha, Jaspere, nemůžeš se aspoň jednou ovládnout a udělat to, co po tobě chceme?“

Srdce mi najednou bušilo tak hlasitě, že mi hučelo v uších. Zamračeně jsem se podíval na Leah a v duchu si znovu přehrál, co právě řekla. Thorn vstal a něco jí odsekl, ale neslyšel jsem, co přesně.

Takže Ashley se mi nejenže nechtěla ozvat, ona šla dokonce za svým managementem, aby zabránila jakémukoli kontaktu se mnou. Páni, tak to mě teda dostalo. Ne, nehroutil jsem se kvůli tomu, ale musel jsem to vydýchat.

„Já jsem s ní nic neměl. A ani nestojím o nějaké drama. Ale je fajn vědět, že mi tak důvěřuješ. To mě fakt hřeje u srdce.“ Thorn vypadal jako zbité štěně, když s rukama v kapsách opustil zkušebnu.

Věděl jsem, že musím něco říct. Že to tak nemůžu nechat. Bohužel mi trvalo příliš dlouho, než jsem tu zprávu vstřebal.

Leah chvíli sledovala Thorna, jak odchází, a pak se obrátila k Beastovi, Huntovi a ke mně. „Má někdo z vás tušení, proč

kvůli nám musí na Teen Flame Awards změnit celý zasedací pořádek? To na nás opravdu nevrhá dobré světlo."

Vzchopil jsem se a odkašlal si. Pak jsem zvedl ruku, protože Leah se mezitím zaměřila na Hunta, jako by byl další obětí na jejím seznamu. „Myslím, že je to moje vina."

„Tvoje?! Co se stalo?" vytřeštila na mě oči.

Ó, ne. To nejde. S tím, co se během té noci událo, jsem se nedokázal svěřit ani Leah, ačkoli byla jednou z osob, s nimiž jsem o věcech, které mě trápily, mluvil nejčastěji. O této věci jsem si mohl promluvit jedině s Huntem, protože nás s Ashley našel u záchodové mísy a od té doby si mě kvůli tomu neustále dobíral. Letmo jsem se na něj podíval, ale on rychle odvrátil svůj pohled a usilovně ladil svou baskytaru, jako by to neudělal už několikrát předtím. Pak jsem se znovu podíval na Leah a opětoval jí ustaraný pohled.

„To ti bohužel nemůžu říct."

Zrovna se chystala něco namítnout, ale já jsem ji předběhl. „Dal jsem někomu slovo. Mrzí mě to, Leah. Ale je to jenom moje chyba. Ostatní s tím nemají nic společného."

Leah si rezignovaně povzdechla. Vzápětí vytáhla jeden ze svých snad sta mobilních telefonů a přepnula zpět do pracovního modu. „Postarám se o to, aby se to dál nešířilo."

S úlevou jsem si oddechl. Naklonil jsem se k ní a krátce ji objal. „Jsi nejlepší na světě," řekl jsem a myslel to vážně. Neznal jsem důvody Ashleyina rozhodnutí, ale nechtěl jsem, aby to vypadalo, že s ní máme problémy. To jsme teď ani my, ani ona zrovna nepotřebovali.

Leah se po několika vteřinách ode mě odtrhla a podívala se na mě tím svým vražedným pohledem. Pokaždé, když se tak na někoho dívala, uvědomil jsem si, že by z nás nejspíš ona jediná přežila apokalypsu způsobenou zombie. „Nemusíš to přehánět, Logane. Dělám jen svou práci. A bylo by fajn, kdybyste vy dělali tu svou, aniž byste budili špatnou publicitu."

„Jasně."

Dala nám seznam, na který jsme měli zapsat hosty na plánovanou party, a odešla. Hunt se hned pustil do seznamu, zatímco já jsem přemýšlel. Nechápal jsem, o co vlastně jde. Udělal jsem snad nějakou chybu, že jsem se rozhodl zůstat s Ashley? V hlavě jsem si minutu za minutou přehrával všechno, co se stalo, a vůbec tomu nerozuměl. V každém případě jsem to nemohl nechat jen tak – už kvůli ostatním z kapely. Musel jsem si s Ashley promluvit, o tom žádná. Vytrhl jsem Huntovi pero z ruky a připsal její jméno na seznam hostů.

„To myslíš vážně?" řekl Hunt naštvaně.

„Jen abychom předešli dalšímu dramatu," odpověděl jsem a podal pero Beastovi. „Nemůžeme jeden druhého přece po zbytek naší kariéry ignorovat."

„Ale já mám pocit, že přesně to ta holka chce, když do toho zapojila i svůj management, jenom aby nemusela sedět vedle tebe."

Pokrčil jsem rameny. „Nech to na mně."

Až když Beast vyběhl se seznamem ze zkušebny ven, pravděpodobně se šel poohlédnout po Thornovi, frustrovaně jsem vydechl a dlaněmi si třel obličej.

„Upřímně, co jsi s ní vlastně dělal?" zeptal se Hunt, když jsme osaměli.

„Nevím. Byl jsem na ni milý… aspoň teda myslím."

„Myslíš?!" odsekl a v černých očích se mu zračila nedůvěra. „Jak tě znám, určitě jsi jí řekl něco divného, a to ji odradilo. Nebo se stydí, protože tě poblila."

„Tak jí prostě vysvětlím, že je všechno v pohodě a že není důvod dělat si starosti. Nějak to už zvládnu."

„Můžu to s tebou nacvičit. Zvlášť pokud ji chceš sbalit, casanovo," povytáhl Hunt obočí. Nevěřícně jsem na něj zíral. Vždyť on sám se mezitím vyspal určitě už s polovinou Los Angeles a kompenzoval si přitom nějaké trauma z mládí.

V tomto ohledu byl pravým opakem mě samotného, a proto jsem si nebyl tak docela jistý, jestli zrovna on je tou nejlepší osobou, která by mi měla v této záležitosti radit.

„Ne, díky," řekl jsem nakonec.

Potom ke mně přistoupil se širokým úsměvem. „Zvládneš to sám, Bucku. Jako velký kluk. Jsem na tebe hrdý."

Než jsem stačil cokoliv namítnout, chytil mě za hlavu a začal mi cuchat vlasy, dokud jsem ho nenabral loktem do břicha.

5

ASHLEY

Letošní předávání cen na Teen Flame Awards pro mě bylo neuvěřitelně důležité. Především kvůli tomu, že jsem vydala pravděpodobně nejosobitější album své kariéry. Otevřeně a upřímně jako nikdy dřív jsem v něm zpracovala své bolestné zkušenosti posledních let. Svou otevřeností jsem popudila i můj management, který mi důrazně radil, abych to album nevydávala. Prý se tím stanu pro veřejnost i média příliš snadným, zranitelným cílem a zničím tak image, kterou si o mně vytvořil svět za posledních patnáct let a zejména mí fanoušci – a tím své kariéře uškodím ještě víc než tehdy svým vztahem s Menacem.

Postavit se jejich přání a i přesto vydat album *First Dreams* pro mě bylo novou zkušeností, kvůli níž jsem musela ukázat nesmírnou odvahu, ale věřila jsem, že emoce v něm obsažené osloví ty správné lidi. A stejné přání jsem měla i dnes, protože na dnešní nominaci měli hlasování v rukou fanoušci. Účastnila jsem se této akce už devátý rok po sobě a také uspěla v různých kategoriích, ale zvítězit s albem *First Dreams* by bylo něco docela výjimečného. Tohle album totiž vzniklo

v temném období mého života. Doslova jsem si ve svých písničkách vylila duši. Kvůli některým jsem se pohádala se spoustou lidí z nahrávací společnosti, protože se mě pokoušeli odradit od toho, abych tak moc odhalovala své nitro. Ale nakonec jsem si prosadila svou – poprvé od začátku kariéry.

Pohybuji se v tomto oboru od svých sedmi let, a i když jsem se s ním už úplně sžila, byla jsem dnes večer obzvlášť nervózní. Usmívala jsem se do kamer, z těch nejlepších úhlů jsem s odhalenými zády pózovala v šatech barvy šampaňského, které mi ušili na míru, a všemožně se snažila skrýt svou nervozitu. Navenek jsem působila hrdě a sebevědomě – vzpřímená záda, vyzývavý pohled s náznakem úsměvu, který jsem si časem zdokonalila. Ale uvnitř jsem se chvěla jako osika.

Poté, co fotografové pořídili na červeném koberci několik snímků, jsem šla za fanoušky, z nichž jsem dokonce některé znala.

„Ahoj, Sabrino," pozdravila jsem s úsměvem dívku stojící úplně vpředu u balustrády. Poznala jsem ji podle nápaditě zdobeného pouzdra na mobil s obrovskýma králičíma ušima a cedulky, kterou mi podávala. Byla na ní naše společná fotografie, která vznikla vloni na jiném předávání cen. Rychle jsem popadla pero, které mi podali, a začala se podepisovat. Naklonila jsem se, převzala několik mobilů, usmívala se a plácla si s nastavenýma rukama „high five". Všechno to šlo neuvěřitelně rychle a já jsem jenom doufala, že jsem nikoho nepřehlédla. Na konci jsem zamávala fanouškům a poslala jim několik vzdušných polibků. Z davu se vzápětí ozval hlasitý jekot.

Poté se šlo do sálu, v němž panoval čilý ruch. Rozloučila jsem se s lidmi ze svého týmu, kteří mi naposledy upravili make-up a nanesli lesk na rty, a zaujala místo v sále – poprvé sama. Chtěla jsem tím vyslat jasný signál. A sice, že po svém

boku nikoho nepotřebuji, protože právě procházím obdobím nezávislosti, přesně to totiž odráželo moje nové album. Nechtěla jsem mít u sebe nikoho, kdo by mě podpíral, nikoho, komu bych se mohla vybrečet na rameni nebo kdo by mě držel. Byla jsem schopná zvládnout všechno sama, se vztyčenou hlavou a s úsměvem na tváři, který jsem si tvrdě vybojovala.

S tímto přístupem jsem zamířila ke svému místu ve druhé řadě. Zrovna jsem se chystala protlačit se mezi přítomnými hosty, když jsem zůstala stát jako opařená. To byl snad špatný vtip.

Přímo před sedadlem s mým jménem seděla skupina Scarlet Luck. Už dorazili a měli místa v první řadě. Přímo přede mnou seděl Jasper Thorn a napravo od něj Logan Buckley.

Logan Buckley. Kluk, kterého jsem se snažila vytěsnit z hlavy, protože jsem si z naší společné noci pamatovala jen útržky. Jediným vodítkem, které jsem měla, bylo, že jsem se probudila v jeho tričku a bez spodního prádla. Kromě toho se mi zdálo, že si matně vzpomínám na pár vášnivých polibků. Zbytek jsem si domyslela. Neměla jsem tušení, co všechno se mezi námi stalo, a nebyla jsem si jistá, jestli to vůbec chci vědět. Obzvlášť když jsem pomyslela na to chybějící spodní prádlo.

Poté, co jsem se rozešla s Benem – od té doby uplynulo snad půl věčnosti –, jsem se rozhodla, že už se s nikým nezapletu. Rozhodně ne do ničeho vážného, a už vůbec ne s někým, kdo pracuje ve stejné branži. Bylo to poprvé, co jsem jako dospělá žena byla úplně svobodná. S Benem jsem si začala krátce po svých osmnáctinách. Teď mi bylo třiadvacet a měla jsem v plánu užívat si života naplno. A jak se zdálo, první krok k tomu jsem již podnikla – když jsem skončila v posteli s Loganem Buckleym.

U té jediné noci to mělo skončit. Netoužila jsem po opakování, nestála jsem o jeho telefonní číslo ani o pozvánku na jejich release party, která mi před několika dny přišla, a už

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Něžné srdce**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.